

Ваш.

Влезнали Вътре, бабата го нагостила и му постлала за вратата да си легне. Попитала го:

– Кажу, човече! Откъде идваш. Какво те води насам? Кажу, ако мога, ще ти помогна!

– Ще ти кажа, бабо. Аз съм тръгнал да си търся щастие. Ето, толкова години живеем с моята жена, а деца си нямаме.

– Добре! Аз ще ти дам една ябълка. Ще ти я разрежа на две. Половината ще изядеш ти, а другата половина – жена ти. Няма да мине и месец и тя ще забременее.

Той ѝ благодарил и на другата сутрин, когато си тръгнал, изнес своята половина. Но пътят за Вкъщи бил дълъг и той огладнял. Мислил, мислил и взел, че излял и на бабата дела. Докато се върне, той забременял. Коремът го заболял. Приходило му се по нужда. Тука да сече, там да сече – намерил си място. Срал. Олекнало му. Но не се обърнал да види какво има зад него. Какво паднало.

Тръгнал да се прибира, а падналата от него глава извикала:

– Татко-о!

Върнал се да види кой го извикал, но не видял нищо и пак си тръгнал.

– Татко! Татко, вземи ме, иначе ще ти направя беля!

Мислил, мислил той и взел главата. Завил я с куртката си. Казал си:

– Ако я види бабата, ще падне в несвѝст.

А главата му казала:

– Вземи ме, защото лошо ти се пише. Ти обеща, че ще дадеш ябълката на бабата да я изяде, а ти я изяде. Сега ме вземи и ме заведи у Вас.

Когато стигнали Вкъщи, бабата го попитала:

– Мъжо, какво е това, което си завил в куртката си и носиш под мишницата си?

– Жено, аз тази вечер пренощувах в къщата на една баба. Тя ми даде една ябълка, която трябваше да изядем двамата. Но по пътя аз огладнях и изядох и твоята половинка. Така аз забременях. Заболя ме коремът и отидох да сеча. От мен падна ето тази глава. И тя ми каза да я донеса вкъщи, иначе ще ни направи лошо.

– Е, добре тогава. Дай, ще я сложим на полицата.

Сложили главата. Днес, утре – главата пораснала. Станала голяма. И казала на жената: